

“मीठे बच्चे- तिमी एक बाबाको डाइरेक्सनमा चलिराख्यौ भने बाबा तिमीहरूको जिम्मेवार हुनुहुन्छ, बाबाको डाइरेक्सन छ- हिंदा-डुल्दा मलाई याद गर ।”

प्रश्न:- जो राम्रा गुणवान् बच्चाहरू छन् उनीहरूको मुख्य निसानी के हुन्छ ?

उत्तर:- उनीहरूले काँडालाई फूल बनाउने राम्रो सेवा गर्छन् । कसैलाई पनि काँडा लगाउँदैनन्, आपसमा कहिल्यै लडाईं गर्दैनन् । कसैलाई पनि दुःख दिँदैनन् । दुःख दिनु पनि काँडा लगाउनु हो ।

गीत:- यह वक्त जा रहा है... ।

ओम् शान्ति । मीठा-प्यारा सिकीलधे रूहानी बच्चाहरूले नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार यस गीतको अर्थ बुझेका छन् । नम्बरवार यसैले भनिन्छ किनकि कसैले फस्ट ग्रेडमा बुझ्दछन्, कसैले सेकेन्ड ग्रेडमा, कसै-कसैले थर्ड ग्रेडमा । सम्भक्त पनि हर एकको आ-आफ्नो छ । निश्चयबुद्धि पनि हर एकको आफ्नो छ । बाबाले त सम्झाइरहनुहुन्छ, सदैव यस्तै सम्भक्त- शिवबाबाले यिनीद्वारा डाइरेक्सन दिनुहुन्छ । तिमी आधाकल्प आसुरी डाइरेक्सनमा चलदै आएका हो, अब यस्तो निश्चय गर- हामी ईश्वरीय डाइरेक्सनमा चलयौं भने नाउ पार हुन सक्छ । यदि ईश्वरीय डाइरेक्सनलाई नबुझेर मनुष्यको डाइरेक्सन सम्भक्त्यौ भने अल्मलिनेछौ । बाबा भन्नुहुन्छ- मेरो डाइरेक्सनमा चलयौं भने म जिम्मेवार छु नि । यिनीद्वारा जे जस्तो हुन्छ, उनको क्रियाकलापको म नै जिम्मेवार छु, त्यसलाई मैले ठीक गरिदिन्छु । तिमी केवल मेरो डाइरेक्सनमा चल । जसले राम्ररी याद गर्छन् उनीहरू नै डाइरेक्सनमा चर्छन् । कदम-कदममा ईश्वरीय डाइरेक्सन सम्भक्तेर चलयौं भने कहिल्यै घाटा हुँदैन । निश्चयमा नै विजय छ । धेरै बच्चाहरूले यी कुरालाई बुझ्दैनन् । थोरै ज्ञान आएपछि देह-अभिमान आइहाल्छ । योग धेरै कम छ । ज्ञान त हो इतिहास-भूगोललाई जान्नु, यो त सजिलो छ । यहाँ पनि मनुष्यले कति विज्ञान आदि पढ्छन् । यो पढाइ त सजिलो छ, बाँकी मेहनत छ योगको ।

कसैले भन्दछन्- बाबा म योगमा बहुत मस्त रहन्छु, बाबा मान्नुहुन्न । बाबा हर एकको कर्मलाई हेर्नुहुन्छ । बाबालाई याद गर्ने त अति प्रिय हुन्छ । याद गर्दैनन् यसैले नै उल्टो-सुल्टो काम हुन्छ । धेरै रात-दिनको फरक छ । अहिले तिमी यो सिंढीको चित्रमा पनि राम्ररी सम्झाउन सक्छौ । अहिले छ काँडाको जंगल । यो बगैँचा होइन । यो स्पष्ट गरेर सम्झाउनुपर्छ- यहाँ फूलको बगैँचा थियो । बगैँचामा कहिल्यै जंगली जनावर रहन्छन् र ? वहाँ त देवी देवता रहन्छन् । बाबा त हुनुहुन्छ नै सर्वोच्च अधिकारी (हाइएस्ट अथोरिटी) र फेरि यी प्रजापिता ब्रह्मा पनि हाइएस्ट अथोरिटी ठहरिए । यी दादा हुन् सबैभन्दा ठूलो अथोरिटी । शिव र प्रजापिता ब्रह्मा । आत्माहरू हुन् शिवबाबाका बच्चाहरू र फेरि साकारमा हामी भाइ-बहिनी सबै हौं प्रजापिता ब्रह्माका बच्चाहरू । यी हुन् सबैका ग्रेट ग्रेट ग्रेण्ड फादर । यस्ता हाइएस्ट अथोरिटिको लागि भवन चाहियो । यस्तो तिमी लेख्छौ फेरि हेर बुद्धिमा केही आउन सक्छ ।

शिवबाबा र प्रजापिता ब्रह्मा, आत्माहरूका बाबा र सबै मनुष्य मात्रका बाबा । यी प्वाइन्ट धेरै राम्रा छन् सम्झाउन । तर बच्चाहरूले पूरै सम्झाउँदैनन्, भुल्दछन्, ज्ञानको घमण्ड चढ्दछ । बापदादाभन्दा पनि सम्भक्तदार सम्भक्त छन् । यी दादा भन्छन्, बरु मेरो नसुन । सदैव सम्भक्त शिवबाबा सम्झाउनुहुन्छ, उहाँको मतमा चल । डाइरेक्ट ईश्वरले मत दिनुहुन्छ- यो यो गर, जिम्मेवार म छु । ईश्वरीय मतमा चल । यी ईश्वर कहाँ हुन् र ? तिमीले ईश्वरसँग पढ्नु छ नि । सदैव सम्भक्त यो डाइरेक्सन ईश्वरले दिनुहुन्छ । यी लक्ष्मी-नारायण पनि यहाँका नै मनुष्य थिए । यी पनि सबै मनुष्य हुन् । तर शिवालयमा बस्ने भएकाले सबैले नमस्ते गर्छन् । बच्चाले पूरा सम्झाउँदैनन्, आफ्नो नशा चढ्छ । कमजोरी त धेरैमा छ नि । जब पूरा योग होस् तब विकर्म विनाश हुन्छ । विश्वको मालिक बन्नु कुनै सानी माँको घर कहाँ हो र । बाबा देख्नुहुन्छ- मायाले एकदम नाकबाट पकिडेर नालीमा गिराइदिन्छ । बाबाको यादमा त बडो खुशीमा प्रफुल्लित रहनुपर्छ । सामुनेमा लक्ष्य-उद्देश्य खडा छ, म यी लक्ष्मी-नारायण जस्तै बनिरहेको छु । भुलेपछि खुशीको पारा चढ्दैन । भन्दछन्- हामीलाई नेष्ठामा

बसाउनुहोस्, बाहिर हामी याद गर्न सक्दैनौं । यादमा रहँदैन् त्यसैले कहिलेकाँही बाबा पनि प्रोग्राम पठाउनुहुन्छ तर यादमा कहाँ बस्छन् र, बुद्धि यहाँ-वहाँ भट्किइरहन्छ । बाबाले आफ्नो उदाहरण सुनाउँछन्— नारायणको कति पक्का भक्त थिएँ, जहाँ-तहाँ साथमा नारायणको चित्र रहन्थ्यो । फेरि पनि पूजाको समय बुद्धि यताउता भागिरहन्थ्यो । यसमा पनि यस्तै हुन्छ । बाबा भन्नुहुन्छ— चल्दा-फिर्दा बाबालाई याद गर तर कोही भन्दछन्— कसैले नेष्ठा गराउनुभयो भने सहज हुन्छ । नेष्ठाको त कुनै अर्थ नै छैन । बाबा सदैव भन्नुहुन्छ— यादमा बस, कुनै बच्चाहरू नेष्ठामा बस्दा बस्दै ध्यानमा जान्छन् । न ज्ञान, न याद रहन्छ । कि त फेरि उंगन थाल्छन्, धेरैको बानी परेको छ । यो त अल्पकालको शान्ति भयो । बाँकी सारा दिन अशान्ति रहन्छ । चल्दा-फिर्दा बाबालाई याद गरेनौं भने पापको बोझ कसरी उत्रिन्छ ? आधाकल्पको बोझ छ । यसमा नै धेरै मेहनत छ । आफूलाई आत्मा सम्झ र बाबालाई याद गर । लेखन त बाबालाई धेरै बच्चाहरूले लेखेर पठाउँछन्— यति समय यादमा रहँ तर याद त रहँदैन् । चार्टलाई बुझ्दैन् । बाबा बेहदको बाबा हुनुहुन्छ । पतित पावन हुनुहुन्छ, त्यसैले खुशीमा रहनुपर्छ । यस्तो होइन, हामी त शिवबाबाका हौं नै । यस्ता पनि धेरै छन्, सम्झन्छन्— हामी त बाबाका हौं तर याद बिलकुल गर्दैन् । यदि याद गर्थे भने त पहिलो नम्बरमा जानुपर्ने हो । कसैलाई सम्झाउने पनि धेरै राम्रो बुद्धि चाहिन्छ । हामीले त भारतवर्षको महिमा गर्छौं । नयाँ दुनियाँमा आदि सनातन देवी-देवताको राज्य थियो । अहिले छ पुरानो दुनियाँ, आइरन एज । त्यो सुखधाम, यो दुःखधाम । भारत गोल्डन एज हुँदा यी देवताहरूको राज्य थियो । भन्दछन्— हामी कसरी बुझौं यिनीहरूको राज्य थियो ? यो ज्ञान बडो अनौठो छ । जसको तकदिरमा जे छ, जसले जति पुरुषार्थ गर्छ त्यो देखिनमा त आउँछ । तिमी चाल-चलनबाट जान्दछौ । हुन त कलियुगी पनि मनुष्य, सत्ययुगी पनि मनुष्य हुन् । फेरि उनीहरूका अगाडि किन गएर शिर झुकाउँछन् ? यिनलाई स्वर्गको मालिक भन्छन् नि । कोही मन्यो भने भन्छन्— फलानो स्वर्गवासी भयो, यो पनि बुझ्दैन् । अहिले त नर्कवासी सबै छन् । पुनर्जन्म पनि अवश्य यहाँ नै लिन्छन् । बाबा हर एकको चाल-चलनद्वारा देखिरहनुहुन्छ । बाबालाई कति साधारण तरिकाले को-कोसँग कुरा गर्नुपर्छ । सम्हाल गर्नुपर्छ बाबा कति स्पष्ट गरेर सम्झाउनुहुन्छ । बुझे भने कुरा बडो ठीक लाग्छ । फेरि पनि किन ठूला ठूला काँडा बन्दछन् । एक अर्कालाई दुःख दिएपछि काँडा बन्छन् । बानी छोड्दैन् । अहिले बागवान् बाबा फूलको बगैँचा लगाउनुहुन्छ । काँडालाई फूल बनाइरहनुहुन्छ । उहाँको धन्दा नै यो हो । जो स्वयं नै काँडा छ भने फूल कसरी बनाउँछ ? प्रदर्शनीमा पनि बडो खबरदारीसँग कसैलाई पठाउनुपर्छ ।

राम्रा गुणवान् बच्चाहरू तिनीहरू हुन् जसले काँडालाई फूल बनाउने राम्रो सेवा गर्छन् । कसैलाई पनि काँडा लगाउँदैन् अर्थात् कसैलाई दुःख दिदैन् । आपसमा कहिल्यै लडाईं गर्दैन् । तिमी बच्चाहरू धेरै राम्ररी सम्झाउँछौ । यसमा कसैको अपमानको त कुरै छैन । अब शिवजयन्ती पनि आउँछ । तिमी प्रदर्शनी धेरै गर्दछौ । साना-साना प्रदर्शनीमा पनि सम्झाउन सक्छौ । एक सेकेण्डमा स्वर्गवासी बन अथवा पतित भ्रष्टाचारीबाट पावन श्रेष्ठाचारी बन । एक सेकेण्डमा जीवनमुक्ति प्राप्त गर । जीवनमुक्तिको पनि अर्थ बुझ्दैन् । तिमी पनि अहिले बुझ्दछौ । बाबाद्वारा सबैलाई मुक्ति जीवनमुक्ति मिल्छ । तर ड्रामालाई पनि जान्नुपर्छ । सबै धर्मका स्वर्गमा आउँदैन् । उनीहरू फेरि आ-आफ्नो स्थान (सेक्सन) मा जान्छन् । फेरि आ-आफ्नो समयमा आएर स्थापना गर्नेछन् । वृक्षमा कति स्पष्ट छ । एक सद्गुरु सिवाय अरु कोही सद्गति दाता हुन सक्दैन । बाँकी भक्ति सिकाउने त धेरै गुरु छन् । सद्गतिका लागि मनुष्य गुरु हुन सक्दैनन् । तर सम्झाउने पनि अक्कल चाहिन्छ, यसमा बुद्धिद्वारा काम लिनुपर्छ । ड्रामाको कस्तो अनौठो खेल छ । तिमीहरूमा पनि धेरै कम छन् जो यस नशामा रहन्छन् । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः-

- १) एक बाबाको यादद्वारा अति प्रिय बन्नु छ । चल्दा फिर्दा कर्म गर्दा यादमा रहने अभ्यास गर्नु छ । बाबाको याद र खुशीमा प्रफुल्लित रहनु छ ।
- २) कदम-कदममा ईश्वरीय डाइरेक्सनमा चलेर हर कार्य गर्नु छ । आफ्नो देह अभिमानको नशा देखाउनु हुँदैन । कुनै पनि उल्टा-सुल्टा काम गर्नु छैन । अल्मलिनु छैन ।

वरदानः- संकल्परूपी बीजलाई कल्याणको शुभ भावनाले भरिपूर्ण राख्ने विश्व कल्याणकारी भव

जसरी सारा वृक्षको सार बीजमा हुन्छ यस्तै संकल्परूपी बीज हर आत्माप्रति, प्रकृतिप्रति शुभ भावनावाला होस् । सबैलाई बाबा समान बनाउने भावना, निर्बललाई बलवान बनाउने, दुःखी अशान्त आत्मालाई सदा सुखी शान्त बनाउने भावनाको रस वा सार हर संकल्पमा भरिएको होस्, कुनै पनि संकल्परूपी बीज यस सारबाट खाली अर्थात् व्यर्थ नहोस्, कल्याणको भावनाले समर्थ होस् तब भनिन्छ बाबा समान विश्व कल्याणकारी आत्मा ।

स्लोगनः- मायाको भ्रमेलाबाट आत्तिनुको सट्टा परमात्मा मेलाको आनन्द मनाइराख ।

अव्यक्त स्थितिको अनुभव गर्नका लागि विशेष होमवर्क

- (३१) फरिश्ता वा अव्यक्त जीवनको विशेषता हो- इच्छा मात्रम् अविद्या । दैवी जीवनमा त इच्छाको कुरै हुँदैन । जब ब्राह्मण जीवन नै फरिश्ता जीवन बन्दछ अर्थात् स्थिति प्राप्त हुन्छ तब कुनै पनि शुद्ध कर्म, व्यर्थ कर्म, विकर्म वा पहिलेको कर्म, कुनै पनि कर्मको बन्धनमा बाँधिन सक्दैनन् ।